

Arrest

nr. 314 549 van 10 oktober 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Hind ELGAZI
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing van 3 oktober 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. ELGAZI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De niet betwiste gegevens van de zaak worden als volgt weergegeven in de nota:

“Verzoeker, van Guineese nationaliteit, diende op 23.01.2024 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in bij de Belgische autoriteiten.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat zijn vingerafdrukken op 12.09.2023 in Duitsland weden afgenomen n.a.v. een aldaar ingediend VIB.

Het Bestuur richtte op 26.01.2024, voor verzoeker, een overnameverzoek aan de Duitse instanties, die zich op 06.02.2024 akkoord verklaarden met verzoekers overname, conform artikel 18.1.b van de Dublin III-Verordening.

Het Bestuur weigerde hem op 08.02.2024, onder een bijlage 26quater, het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelde hiertegen beroep in bij de Raad. De zaak is gekend onder rolnummer 311.688.

Op 04.04.2024 nam het Bestuur een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer, daar verzoeker het opvangcentrum verlaten had zonder een nieuw verblijfsadres op te geven, hij zich op 28.02.2024 niet had aangeboden bij het Bestuur volgend op zijn oproeping in het kader van de Dublinprocedure en hij hiervoor geen geldige reden had opgegeven.

Verzoeker maakte op 02.10.2024 het voorwerp uit van een administratief rapport n.a.v. illegaal verblijf nadat hij op de openbare weg getracht had verdovende middelen te verkopen aan een inspecteur van de politie en wegens agressief gedrag. Hij werd door de politie gehoord en vulde hiertoe, in het Frans, een vragenlijst hoorrecht in.

Het Bestuur nam op 03.10.2024 t.a.v. verzoeker een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Het betreft de thans bestreden beslissing.

De centrum-arts stelde op 04.10.2024 vast dat verzoeker op dat ogenblik niet leed aan een ziekte die een inbreuk zou kunnen inhouden op artikel 3 EVRM.

Er is nog geen overdracht gepland."

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving, genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 17 van de Dublin III-Verordening, van artikel 3 EVRM, van artikel 4 EU-Handvest, evenals van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat de motivering omtrent artikel 3 EVRM een standaardmotivering betreft zonder specifieke aandacht voor zijn individuele situatie. Hij stelt tijdens zijn hoorrecht te hebben verklaard dat hij slechte ervaringen heeft gehad in de Duitse opvangvoorzieningen en dat de omstandigheden daar ontoereikend waren, wat bij hem angst heeft opgewekt. Hij vervolgt dat beslist werd hem vast te houden zonder minder ingrijpende maatregelen, zoals alternatieven voor detentie of het verlenen van verblijf in België.

In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat het risico op schending van artikel 3 EVRM bij overdracht naar Duitsland reëel is en verwijst hierbij naar de capaciteitsproblemen binnen de opvangvoorzieningen, de slechte opvangomstandigheden en dat niet betekent dat een overdracht naar een lidstaat die deel uitmaakt van het Dublinakkoord, niet automatisch veilig is.

In een derde onderdeel betoogt verzoeker een relatie in België te hebben, waardoor het disproportioneel is om hem van zijn partner te scheiden. Verweerder zou met dit privé- en gezinsleven in België geen rekening gehouden hebben. Hij verwijst verder naar het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die hij in België onderhoudt.

Verzoeker beperkt zich tot een theoretisch betoog, zonder concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken elementen aan te halen ter ondersteuning van zijn betoog. In het kader van artikel 3 EVRM is het nochtans vereist dat hij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs, wat hij niet doet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Bovendien dient te worden vastgesteld dat een eventuele schending van artikel 3 EVRM reeds werd onderzocht in het kader van de bijlage 26quater, waartegen verzoeker beroep heeft ingesteld en dat geen schorsende werking heeft. Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog er niet in slaagt een schending van artikel 3 EVRM ingeval van terugkeer naar Duitsland aan te leveren. Duitsland heeft de Vluchtelingenconventie van Genève ondertekend en neemt net als België een beslissing over een VIB op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een VIB. Verzoekers VIB, dat nog steeds in Duitsland in behandeling is, zal door de Duitse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verzoeker toont met zijn theoretisch betoog het tegendeel niet aan. Hij toont evenmin aan dat er thans geen overdrachten meer naar Duitsland zouden mogen gebeuren. Er kan niet gesteld worden dat er een onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar artikel 3 EVRM.

Waar hij stelt dat verweerder onvoldoende rekening gehouden zou hebben met zijn relatie in België, dient te worden opgemerkt, dat zowel uit het formulier hoorrecht, als uit de bestreden beslissing, blijkt dat verzoeker summier blijft en ook thans geen bijkomende informatie bijbrengt. Men kan moeilijk verweerder verwijten hiermee geen rekening gehouden te hebben als verzoeker, die de bewijslast draagt, zelfs de naam en eventueel nationaliteit van zijn voorgehouden vriendin niet kenbaar maakt. Ook ter terechtzitting, hiernaar gevraagd, wordt de naam en het adres niet meegedeeld.

De bestreden beslissing luidt dienaangaande op niet kennelijk onredelijke wijze: *“Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 02.10.2024 dat hij een vriendin heeft in België, zonder echter verdere informatie te verschaffen. Betrokkene toont in de eerste plaats niet aan, en het dossier van betrokkene bevat geen elementen, dat hij zou samenwonen met zijn partner. We kunnen er dus van uitgaan dat er geen sprake is van een gezinsleven. Indien betrokkene toch een samenwoning zou kunnen aantonen, wordt het loutere feit dat betrokkenen samenwonen niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. “Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM” (RVV, nr. 189065 van 28.06.2017).*

Tot slot kan het feit dat partner van betrokkene in België verblijft niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8,§2 van het EVRM. Betrokkene heeft immers een inspecteur van de politie verdovende middelen aangeboden, en toen hier niet werd op ingegaan vertoonde betrokkene een agressieve houding naar de politiediensten. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.”

Waar hij verwijst naar het in België opgebouwd netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals geoordeeld heeft dat dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).

Verzoeker toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. (RvV 12 juli 2013, nr. 106.688)

Waar hij stelt dat niet werd onderzocht of er in plaats van vasthouding en detentie geen minder ingrijpende maatregelen toegepast hadden kunnen worden, dient te worden opgemerkt te worden dat de Raad niet bevoegd is zich uit te spreken over de maatregel tot vrijheidsberoving. Dit onderdeel van het middel is niet-ontvankelijk.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kennis heeft van de feitelijke en juridische motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Hij toont niet aan met welke gekende elementen verweerder geen rekening gehouden zou hebben. Een schending van opgeworpen wetsbepalingen en rechtsbeginselen wordt niet aangetoond.

Verzoeker toont evenmin aan dat er thans geen overdrachten meer naar Duitsland zouden mogen plaatsvinden. Het enig middel is niet ernstig.

3.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. ALLISON,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

M. MILOJKOWIC